

[Kristine Heltberg.]

for sig er det forståeligt nok, at situationen er sådan, for erkendelsen breder sig kun langsomt i samfundet. Men hvis man så dog ville gå med til en forenkling af den skala, der netop står som symbolet på en falsk varebetegnelse, på en himmelsk retfærdighed med alle disse mellemgrader og alle disse mellemkommentarer, som i virkeligheden ikke dækker over andet, end hvad meget tvivlrådige lærere meget ofte blot sjusser sig til, fordi det nu engang ikke er muligt f. eks. at vurdere lille Peter i forhold til hverken norm eller mål. Det er en meget vanskelig opgave for lærerne, og den gøres ikke lettere, hvis de skal stå inde for en så mangedelt skala, som der her er tale om.

Det havde dog været et fremskridt, hvis man var kommet så langt, som man dog var nået i det zaristiske Rusland, nemlig en 5-karakter-skala. Denne skala har i øvrigt vist sig at være nogenlunde nyttig, idet man dog har kunnet bruge den langt hinsides revolutioner og samfundsomvæltninger af forskellig slags. Den er egentlig ikke så ilde at operere med, i hvert tilfælde foregiver den ikke nogen falsk præcision. Det havde været et fremskridt, det havde peget fremad, men selv dette har man ikke kunnet komme til. Det, vi så må spørge om, er, hvad det er for nøjagtige og præcise hjælpemidler, man fra de folketingspartiers side vil give de rådvilde lærere, som spørger, hvordan de skal applicere en skala som 13-skalaen på et system med en niveaudeling, hvor det simpelt hen ikke kan lade sig gøre at fordele karaktererne blot efter en eller anden rimelighed, når man nu ved, at elever, der har gået på udvidet kursus, ikke kan leve op til de samme krav som elever, der har gået på grundkursus. Hvordan kan denne indbyggede uretfærdighed og urimelighed fjernes?

Jeg har med undren lyttet til i hvert tilfælde to af disse flertalspartiers argumentationer og kun fundet rådvildhed og hjælpeløshed. Det er muligt, at man fra de resterende partiers side kan klare denne vanskelige opgave at fortolke, hvad man gør ved et resultat, der siger, at to plus to ikke er fire, men er fem.

Gerda Møller (KF):

Jeg kunne tænke mig lige at starte med de sidste bemærkninger fra fru Kristine Heltberg og sige, at der skam findes mange folkeskolelærere rundt omkring i dette land, som er ud-

mærket godt i stand til at bruge 13-skalaen, og som har en løsning på, hvordan den skal bruges, men det kan jo ikke nytte noget, at hver lærer sidder og bruger sit system. De må jo i hvert fald have en ledetråd at gå efter, og det er den, de venter at få fra ministerens side.

Det konservative folkeparti ønsker 13-skalaen bevaret og anvendt ved karaktergivningen i folkeskolen. Sådan er det vedtaget her i folketinget så sent som den 29. april i år. Denne skala har fungeret siden 1963, og både elever, forældre, lærere og erhvervslivet er fortrolige med den, forstår at vurdere elevens standpunkt på grundlag af den. Efter vor mening har eleverne krav på at få vurderet deres præstation i skolen i forhold til hinanden og ikke efter en skala, der tilslører, at der er forskel på dem. Hvis ikke eleven får mulighed for at vurdere sig selv og sin indsats i forhold til andre, vil der ingen spore være for ham eller hende til at strenge sig an. Udfordringer er nu engang nødvendige her i livet, og det skal ikke skjules for børnene. Vi ønsker heller ingen forvirring omkring karakterskalaen af hensyn til elever og forældre, som vil få vanskeligt ved at forstå, at en større indsats og flid ikke giver sig udslag i karakterbogen.

Det konservative folkeparti stemte ikke for folkeskoleloven, fordi vi ikke ville være med til at liste enhedsskolen ind ad bagdøren. Hr. Erling Olsen fortalte jo kort her i sit indlæg om, hvordan socialdemokratiet havde ønsket folkeskolen: uden eksamen, uden prøver, uden karakterer osv., osv. Det går det konservative folkeparti ikke med til.

Det er heldigvis heller ikke lykkedes for socialdemokratiet i første omgang at få enhedsskolen ind i landet, fordi forældrene har været vågne, har rådet deres børn til at tage den kursusdelte undervisning, naturligvis ud fra den realistiske indstilling, at skal børnene klare sig ude i samfundet, hvor der stilles krav til dem, og hvor konkurrencen ofte kan være hård, må der også stilles krav til dem i skolen, og de må lære at tåle at blive vurderet efter indsats og i forhold til andre. Det vil de alligevel blive, når de søger ud i erhvervslivet eller ind i en senere uddannelse.

Denne indstilling hos forældrene passer naturligvis ikke ministeren; enhver ved jo, at ministeren har erklæret sig for enhedsskolen. Den kunne ministeren ikke komme igennem med, med den sammensætning folketinget har, og så